

Sygn. akt VI Ka 545/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013r.

sprawy **J. M.i J. L.**

oskarżonych wzajemnie z art. 217 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego wzajemnie J. L.

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 7 sierpnia 2013 r. sygn. akt II K 37/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. M.i J. L. uznając apelację oskarżonego wzajemnie J. L. za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego J. L. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 100 złotych za druga instancję.

Sygn. akt VI Ka 545/13

UZASADNIENIE

J. M. został oskarżony o to, że:

w dniu 18.12.2012r. w S. naruszył nietykalność cielesną J. L. w ten sposób, że uderzył go drzwiami samochodu w prawą rękę oraz pięścią w twarz, tj. o czyn z art. 217§1 kk.

J. L. został oskarżony o to, że:

w dniu 18.12.2012r. w S. naruszył nietykalność cielesną J. M. w ten sposób, że uderzył go pięścią w szczękę, tj. o czyn z art. 217§1 kk.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2013r. w sprawie II K 37/13:

ustalił, że J. M. dopuścił się tego, że w dniu 18.12.2012r. S. naruszył nietykalność cielesną J. L. w ten sposób, że uderzył go drzwiami samochodu w prawą rękę oraz pięścią w twarz, powodując zaczerwienienie i niewielki obrzęk kąta żuchwy, tj. występku z art. 217§1 kk i na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk postępowanie karne wobec niego warunkowo umorzył na okres 1 roku próby,

uznał oskarżonego J. L. winnym tego, że w dniu 18.12.2012r. S. naruszył nietykalność cielesną J. M. w ten sposób, że uderzył go pięścią w twarz powodując stłuczenie powierzchni twarzy okolicy kąta żuchwy, tj. występkę z art. 217§1 kk i za to przy przyjęciu art. 217§2 kk odstąpił od wymierzenia mu kary;

na podstawie art. 628 pkt 1 kpk zasądził od J. M. na rzecz J. L. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

na podstawie art. 628 pkt 1 kpk zasądził od J. L. na rzecz J. M. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się J. L., zarzucając:

naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

1. art. 7 KPK poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, nie uwzględnienie przy ocenie dowodów zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego a poprzez zastosowanie dowolności w ocenie dowodów.

2. art. 5 KPK poprzez nie zastosowanie zasady domniemania niewinności i oparcie uznania J. L. winnym wyłącznie na podstawie zeznań oskarżonego wzajemnego, przy istnieniu nie dających się usunąć wątpliwości co do zaistnienia czynu.

3. art. 172 KPK poprzez nie przeprowadzenie konfrontacji świadków powołanych przez J. M. ze świadkami powołanymi przez J. L., w sytuacji gdy ich zeznania były częściowo sprzeczne.

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, to jest poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżyciel prywatny J. L. zachowywał się w dniu zdarzenia w sposób wywołujący poczucie niebezpieczeństwa, że zaczął odkręcać wentyl opony pojazdu, w którym przebywał oskarżony J. M. oraz że J. L. po otrzymanym uderzeniu drzwiami samochodu a następnie pięścią uderzył z zaskoczenia J. M.

naruszenie przepisów prawa karnego materialnego poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że obrażenia zadane J. L. przez J. M. wypełniają znamiona wyłącznie naruszenia nietykalności cielesnej i nieuzasadnione oparcie wyroku o art. 217 § 1 KK i poprzez nie przyjęcie, że czyn J. M. wypełnia znamiona czynu zabronionego z art. 157 § 2 KK, to jest lekkiego uszczerbku na zdrowiu.

naruszenie art. 67 § 3 zd. 1 KK, poprzez nie uwzględnienie w wyroku obligatoryjnego zobowiązania sprawcy do naprawienia szkody w całości lub w części.

W razie przyjęcia, że ustalony przez Sąd I Instancji stan faktyczny został prawidłowo ustalony, wyłącznie z ostrożności procesowej - naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez nie zastosowanie w sprawie art. 25 § 1 KK, to jest poprzez nie uznanie, że rzekome zachowanie J. L. miało charakter obrony koniecznej przed bezpośrednim i bezprawnym zamachem na swoje zdrowie i nietykalność osobistą. Wobec tego przy takim przyjęciu sprawy J. L. powinien zostać uniewinniony wyrokiem od zarzucanego mu czynu na podstawie art. 414 § 1 zd. 2 KPK w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 in fine KPK.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia co do kary w zakresie punktu I wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie (zgodnie z art. 626 § 1 KPK, w orzeczeniu kończącym postępowanie) o kosztach procesu.

Odnosnie punktu II i IV wyroku, na podstawie art. 427 §1, 437 § 1 i 2 KPK, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego i uchylenie punktu IV wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego wzajemnie J. L. jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie stwierdzić należy, że zarzut obrazy prawa materialnego poprzez naruszenie poprzez „nieuzasadnione przyjęcie, że obrażenia zadane J. L.przez J. M.wypełniają znamiona wyłącznie naruszenia nietykalności cielesnej i nieuzasadnione oparcie wyroku o art.217§1 k.k.” jest zarzutem nieprawidłowym. Powszechnie bowiem przyjmuje się, iż zarzut obrazy prawa materialnego może być postawiony skutecznie wtedy, gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji.

Wbrew zarzutom apelacji sąd rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób wolny od wad, respektując wszystkie zasadny procesowe. Zgromadzone zaś w sprawie dowody poddał ocenie, która pozostaje pod ochroną przepisu art.7 k.p.k.

Art. 7 k.p.k. (określający zasadę swobodnej oceny dowodów) stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego

Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tylko wtedy, gdy: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy główniej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), c) jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Pogląd taki, który Sąd Okręgowy w całości podziela, wyraził Sąd Najwyższy w nadal aktualnym wyroku z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95 (OSN PiPr 1996/10/10; por. także - wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r. , sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 1991/7-9/41).

Skarżący nie wykazał w swojej apelacji jakim kryteriom ocen wymienionym w art. 7 k.p.k. uchybił sąd I instancji. Apelacja wywiedziona przez J. L.jest w zasadzie polemiką z oceną dowodów dokonaną przez sąd rejonowy, która znalazła swoje odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. W szczególności na akceptacje zasługuje ocena zeznań świadków G. A., A. D.i B. A.dokonana przez sąd orzekający. Wbrew zarzutom apelacji to nie kwestia kręgu znajomych powodowała odmowę wiarygodności, a logika zeznań i korespondowanie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji zeznania L. R.pomimo, że jest on znajomym J. M.są obiektywne. Nie przedstawiają J. M.w bardziej korzystnym świetle niż J. L.. Świadek ten zresztą zeznał, że nie był bezpośrednim obserwatorem zajścia pomiędzy J. M., a J. L.zeznał natomiast o okolicznościach po zdarzeniu, kiedy próbował załagodzić spór. Nie ma potrzeby przytaczać w tym miejscu ponownie wszystkich argumentów dla których sąd rejonowy uznał zeznania L. R., jak i wyjaśnienia oskarżonego J. M.za wiarygodne. Zostały one wyeksponowane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str. 3 – 4 uzasadnienia), a Sąd Okręgowy je jako własne przyjmuje.

Zupełnie chybionym jest zarzut obrazy art.172 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie konfrontacji pomiędzy zeznaniami świadków „powołanych przez J. M.” (w zasadzie tylko L. R.został zawnioskowany przez oskarżonego J. M.), a świadkami powołanymi przez J. L.w sytuacji, gdy ich zeznania były częściowo sprzeczne. B. A.bowiem nie widziała zdarzenia. Natomiast świadkowie A. D.i G. A.zeznali, że widzieli jak oskarżony J. M.otworzył raptownie drzwi samochodu i uderzył nimi J. L.. Tej okoliczności sam oskarżony J. M.nie zaprzecza, świadek L. R.jak wyżej była mowa przebiegu zajścia nie widział. W tej sytuacji nie istnieją zdaniem sądu odwoławczego w relacjach świadków takie istotne sprzeczności, które mogłyby być usunięte poprzez przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy nimi.

Nie dopatrzył się sąd okręgowy błędu w ustaleniu, ze zachowaniem swoim J. M.nie spowodował „lekkich” obrażeń ciała w rozumieniu przepisu art. 157§2 k.k., a jedynie naruszył jego nietykalność cielesną. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do kwestionowania opinii biegłego M. R.(k. 53), w której wprost stwierdza on, że J. L.doznał zacerwienia niewielkiego obrzęku kata żuchwy po stronie prawej, które to obrażenia są jedynie naruszeniem nietykalności cielesnej.

Nie znalazł sąd II instancji podstaw dla przyjęcia zasadności postawionego zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k. Naruszenie normy prawnej tegoż przepisu i wynikającej z niego zasady in dubio pro reo jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych (lub wykładni prawa) i wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków (czy wyjaśnieniom oskarżonego), to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. Ta zaś o czym wyżej była już mowa, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego.

Niezasadny jest także zarzut (ewentualny) obrazy prawa materialnego w związku z nie przyjęciem przez sąd rejonowy, że działanie J. L.nosiło znamiona obrony koniecznej w rozumieniu art. 25§1 k.k. Przede wszystkim wskazać należy, że sąd meriti ustalił, iż to właśnie zachowanie J. L.i jego bliżej nie określone pretensje wyrażane pod adresem J. M.spowodowało reakcję J. M., a w konsekwencji przedmiotowe zdarzenie. Przy tym ustaleniu sądu orzekającego nie sposób jest uznać, że zachowanie J. L.mieści się w granicach obrony koniecznej, że działał on w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na swoje dobro chronione prawem.

Nie naruszył sąd rejonowy również normy art. 67§3 k.k. poprzez nie orzeczenie w stosunku do J. M.obowiązku naprawienia szkody. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał bowiem aby J. L.jakąkolwiek szkodę poniósł. Na marginesie należy wskazać, że nie złożył on przed sądem I instancji jakiegokolwiek wniosku w tym zakresie.

Wobec powyższego apelacja J. L.jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie, a zaskarżony wyrok jako słuszny nalazło utrzymać w mocy.

Na podstawie art.13 ust.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od J. L.na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 100 zł. za drugą instancję.